

התן הקטן והתנין הגדול

מתוך "קערת הפלא", סיפורים לילדי הודו.

תן קטן, רעב מאוד, בא פעם לנהר.

מאבא שלו שמע שבנהר אפשר למצוא הרבה אוכל טעים ומזין.

התן הקטן לא חשד שעל קרקעית הנהר חי תנין גדול, רע ורעבתן. בלי לחשוד על

צרה כלשהי התן הקטן והוציא מהנהר דגיג וסרטן קטן. והתנין הגדול, שקוע

בטיין הקרקעית, עקב אחריו ולא מש עין ממנו, מחכה להזדמנות לתפוס ולבלוע

אותו.

ובסוף התנין הצליח. התן הקטן ראה

שסמוך לחוף, תחת שורשי השיח,

מסתתר סרטן גדול. הוא הושיט מהר את כפו לתוך המים.. וכמעט מת מפחד. הוא

הרגיש כי כפו נתפסה בלוע של מפלצת. ולמרות שהתן הקטן פחד נורא, הוא קרא בשמחה, כאילו לא קורה כלום:
"זריז! זריז מאוד! אתה בוודאי חושב שאתה מחזיק את הכף שלי בשיניך? טעית! תפסת שורש רקוב כלשהו. כנראה הטין כיסה לגמרי את עיניך!"
התנין הגדול פתח את פיו ונהם:
"איזו אכזבה! ואני חשבתי שאוכל לטרוף את התן הקטן."
התן הקטן, חופשי עכשיו, התרחק מהחוף וקרא:
"תנין טיפש! בפעם הבאה לא אכניס כבר את כפי ללוע שלך!"
למחרת התן הקטן בא שוב לחוף הנהר כדי לחפש מזון.
הפעם נהג בזהירות. הוא ידע שהתנין

סרטן כאן. מילא, אלך חזרה ליער.!"
"אוציא עכשיו את קצה האף שלי
מהמים" חשב התנין הגדול "התן הקטן
יחשוב שזה סרטן, יוציא את כפו לטין
ואני אוכל אותו."

והוא הוציא מהטין את קצה אפו.
אבל התן הקטן ברח מהחוף וצעק:
"להתראות, דוד תנין! אין לי היום חשק
לדוג סרטנים! אחפש את מזלי במקום
אחר!"
מרוב כעס התנין כמעט ונשך את עצמו
בזנב.

למחרת התנין הגדול הסתתר קרוב מאוד
לחוף. אילו רק התן הקטן היה דורך
במים, היה מיד נופל ללוע של המפלצת.
אך הוא שמר כל הזמן על מרחק של
לפחות חמישה צעדים מהחוף, והתחיל

הגדול מסתתר איפה שהוא בטין ועוקב
אחרי כל צעד שלו. אבל איך לדעת
באיזה מקום נמצא האויב שלך?
והוא התחיל ללכת לאורך החוף וקרא
בקול רם:
"איזה פלא! קודם, כשהייתי בא לנהר,
ראיתי איך הסרטנים מסתובבים על
הטין. והיום, משום מה, אינני רואה אף

שוב לדבר בקול:

"בנהר הזה הוכחדו כנראה כל הסרטנים!

פעם הם ישבו תחת המים וגרגרו. ועל

לפני המים נראו הבועות."

"הה! תקף אתפוס אותו!" החליט התנין

הגדול "אתחיל להוציא בועות, הוא

יחשוב שאלה סרטנים, וייכנס למים. אז

אבלע אותו!"

והתנין הגדול התחיל לגרגר תחת המים

בכל כוחו. מיד הופיעו על פני המים

בועות גדולות "בול-בול-בול!"

בול-בול-בול!"

התן הקטן הבין כמובן מי מגרגר בכוח

כזה. הוא רץ לתוך שיחי החוף, צחק

וקרא:

"להתראות דוד תנין, להתראות. היום

תלך לישון רעב!"

התנין הגדול לא יכול היה לסבול חוצפה

כזו. הוא הוציא את ראשו מהמים וקרא:

"ובכל זאת אוכל אתך! נראה איך תצחק

כשאוריד את ראשך!"

"וזה יתכן מאוד!" חשב התן הקטן "אם

אלך כל יום אל הנהר הוא יתפוס אותי

איכשהו. מוטב שאלך ליער. התאנים

הבשילו כבר והגיע זמן שאתכבד בהן."

כך חשב וכך גם עשה.

התנין הגדול הסתתר מדי בוקר כדי

לתפוס את האויב השנוא. אך התן הקטן

לא הופיע. ואז התנין הרעבתן החליט

לתפוס אותו ביבשה.

בבוקר הוא יצא לחוף וזחל עד עץ תאנה

ענק. לרגלי העץ היו מפוזרות על האדמה

תאנים בשלות, שנשרו מהעץ. התנין

הגדול אסף את כל התאנים בערמה

אחת גדולה והסתתר בתוכה.
לא עברה שעה ועל השביל הופיע התן
הקטן. הוא ראה עוד מרחוק את ערמת
התאנים והשתומם מאוד: מי יכול היה
לאסוף אותן בדייקנות כזו? אולי זה
התנין הגדול? וכדי לאמת את חשדו הוא
קרא בהתפעלות:
"מאין באו הנה כל התאנים הרקובים
האלה? כשהתאנים הבשלות נושרות
מהעץ הן מתגלגלות לכל הצדדים. ואלה
מונחות בערמה. תאנים כאלה לא ניתן
לאכול - הן כולן תפלות!"
"צריך לעשות כך שהתאנים יתגלגלו!"
החליט התנין הגדול "ואז בוודאי אוכל
לתפוס את החיה הטיפשה."
והוא התחיל לנוע קלות. חלק מהתאנים
התגלגלו לצדדים.

התן הקטן קפץ מהר הצדה ובצחוק קרא:
"תודה לך, דוד תנין. אתה כל כך טיפש!

גם הפעם תישאר רעב!"

אבל למחרת התנין הגדול זחל עד
המאורה של האויב שלו. המאורה,
חפורה תחת עץ, הייתה עמוקה
ומרווחת.

התנין הגדול שמח וניכנס למאורה, אך
לא מצא את התן הקטן בבית.
"אין דבר" חשב "עכשיו לא יהיה לו לאן
לברוח. במוקדם או במאוחר הוא יחזור
הביתה!"

והוא הסתתר במאורה.

לא היה צריך לחכות הרבה זמן. התן
הקטן חזר הביתה שמח ושבע, כי מצא
ואכל כף גדולה של בננות. הוא ניגש
קרוב לפתח המאורה, אבל אז ראה

בכניסה עקבות מוזרים. עקבות כאלה
עוד לא ראה מעולם.

"אולי איזו חיה זרה נכנסה למאורה
שלי?" נבהל התן הקטן "צריך לבדוק."
והוא קרא:

"שלום ביתי היקר! מדוע אינך מברך
אותי היום? הרי אתה רגיל להזמין אותי
תמיד כשאתה שומע את קול הצעדים
שלי! אולי קרה לך משהו רע היום?"
"שלום, בעל הבית שלי היקר!" קרא
התנין הגדול מתוך המאורה "לא קרה כל
דבר רע. כנס הביתה בלי חשש!"
התן הקטן הכיר מיד את קולו של התנין.
אך הוא לא נתן כל סימן שניחש את
הדבר. לכן השיב כאילו כלום לא קרה:
"תכף אכנס! אבל קודם אני חייב לאסוף
קצת ענפים יבשים כדי שאוכל לבשל

לעצמי ארוחה."

והוא באמת התחיל לאסוף עלים יבשים,

ענפים וקליפות.

כל אותו הזמן התנין הגדול ישב במאורה

וגיחך בשקט:

"בסוף הערמתי על היצור השעיר. היום

אוכל לשובע!"

התנין הגדול חשב על ארוחה טעימה,

אבל התן הקטן לא אבד את זמנו. הוא

אסף כמות גדולה של ענפי עץ יבשים,

דחף אותם לפתח המאורה והדליק את

הכל.

כשהתנין הגדול הבין מה קורה הוא רץ

לפתח המאורה וניסה לעבור דרך האש.

אך הדבר לא היה פשוט. העשן של

הענפים והעלים היבשים חדר לו לעיניים

והאש חרקה את עורו. כשהוא עצם את

עיניו כדי שהעשן לא יצרוב, מצבו נעשה

עוד יותר חמור – הוא לא יכול היה למצוא

את הפתח.

התנין הגדול ראה שמותו כבר קרב, אסף

את כוחותיו האחרונים ודחף את עצמו

דרך העשן והאש. הוא הצליח בקושי

לצאת מהמאורה הזרה ואז ראה שהזנב

שלו שחור – נשרף כולו.

התנין הגדול התבייש לחזור הביתה ללא

זנב והוא זחל משם כדי לחיות למקומות

אחרים.

ומאז התן הקטן הולך לציד בנהר כבר

ללא פחד, וחוזר כל יום שבע ושמה.

